

ת"פ 8352/05/20 - מדינת ישראל נגד אולג גרקוב

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 8352-05-20 מדינת ישראל נ' גרקוב
בפני כבוד השופטת רבקה גלט

המאשימה	בעניין: מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד גיגולד נגד אולג גרקוב ע"י ב"כ עו"ד ברנשטיין
הנאשם	

הכרעת דין

האישום

1. לנאשם מיוחסות עבירות של חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), וכן ניסיון תקיפה סתם (2 עבירות) לפי סעיפים 25 ו-379 לחוק.

תיאור העובדות על פי כתב האישום הוא כי ביום 8.4.19, עבדו הנאשם והמתלונן במפעל, כשהנאשם הפעיל מלגזה. עת עבד המתלונן עם רשת גדולה, הופרעה נסיעתו של הנאשם עם המלגזה והוא קילל את המתלונן. בתגובה, אמר המתלונן בשפה הרוסית "תברור מילים". או אז ירד הנאשם, תפס את המתלונן בפניו, ניער אותו והיכה באגרוף באפו, וכן ניסה לנגוח בראשו, ללא הצלחה. בנסיבות אלו, דם ניגר מאפו של המתלונן, והוא ניגש לשטוף את פניו. בהמשך, כשחזר המתלונן לסביבתו של הנאשם, שאל את הנאשם מדוע היכה אותו, והנאשם השיב "לא הבנת?" וניסה להכותו שוב. המתלונן התכופף, והיכה בפניו של הנאשם באגרוף, כדי להגן על עצמו, ולנאשם נגרם שטף דם בלחמית עין שמאל. בשלב זה הפריד בנה של זוגתו של המתלונן בין השניים. למתלונן נגרם שבר באפו - סטיית מחיצה קשה מאד לימין, שהצריכה רדוקציה סגורה.

2. הנאשם כפר בעובדות וטען כי אמנם היה דין ודברים, אך הוא זה שהותקף על ידי המתלונן, ואין יסוד לטענת המתלונן לפיה פעל מתוך הגנה עצמית. עוד נטען כי לאחר האירוע המתלונן ובנו הם שפוטרו ממקום העבודה ואילו הוא ממשיך לעבוד שם. לעניין החבלה, הנאשם טען כי אינה עונה להגדרת חבלה חמורה על פי חוק העונשין, אלא מדובר בסטייה של סחוס האף בלבד.

מסד הראיות

עמוד 1

3. מטעם התביעה העיד המתלונן, ובנוסף העידו בנה של זוגתו אשר עבד עמו במפעל (להלן: יבגני), וזוגתו שהגיעה למקום לאחר מעשה.

מטעם הנאשם העיד הוא לבדו.

כל העדויות נשמעו בשפה הרוסית, ותורגמו על ידי מתורגמן בית המשפט.

מטעם שני הצדדים הוגשו מסמכים רפואיים אודות החבלות שנגרמו למעורבים. בנוסף, הוגשו הודעות הנאשם, עימות שנערך בינו ובין המתלונן, ומזכרים אודות פעולות החקירה.

4. אין מחלוקת על כך שהמריבה בין הצדדים פרצה בעת משמרת הלילה במפעל ממ"ן בו עבדו יחדיו, עת נהג הנאשם במלגזה ואילו המתלונן ויבגני עסקו בטיפול ברשת גדולה, לצורך הכנת סחורה למשלוח לנתב"ג. כמו כן, אין מחלוקת על כך שלצד החבלה החמורה שנגרמה למתלונן, אף הוא נתן מכת אגרוף לנאשם, וגרם לו חבלה ממשית בעינו.

למעשה, מוסכם כי ניתן לחלק את האירוע לשני שלבים: בשלב הראשון, פרצה מריבה שבה נגרם השבר באפו של המתלונן, והוא נלקח על ידי יבגני לשטוף את פניו. בשלב השני שהתרחש כעבור מספר דקות, המתלונן שב לסביבתו של הנאשם והחל שוב דין ודברים ביניהם, אשר במהלכו היכה המתלונן את הנאשם באגרוף בעינו וגרם לו חבלה של ממש. המתלונן טוען כי עשה כך מתוך הגנה עצמית, שכן הנאשם עמד להכותו שוב.

5. לאחר בחינת הראיות, לא שוכנעתי מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם נהג באלימות מכוונת וחד צדדית, ונראה יותר שהאירוע נשא אופי הדדי. אציין כי נוכח התרשמותי הראשונית עוד בשלב הבאת הראיות, הזהרתי את הנאשם בהתאם להוראת סעיף 184 לחסד"פ, כי קיימת האפשרות לכך שיימצא אשם בעבירה של תגרה, וניתנה לו ההזדמנות להתגונן גם מפני עבירה זו.

6. בסופו של יום, אני מוצאת כי לא הוכחה העבירה שבכתב האישום, אך הוכח שהנאשם ביצע עבירה של תגרה, במהלכה נגרם למתלונן שבר באפו.

להלן אפרט את הקשיים שעלו ואשר הותירו ספק בנוגע להתגבשותה של עבירת חבלה חמורה. כמו כן, אפרט את הנימוקים להרשעה בעבירה של תגרה.

ניתוח הראיות

7. המתלונן העיד כי הוא ויבגני עסקו בטיפול ברשת גדולה, בעת שהנאשם הסיע את המלגזה הלך וחזור.

לדבריו, הנאשם כעס על שהרשת הפריעה למסלול נסיעת המלגזה, קילל בגסות, ומיד ירד מן המלגזה בריצה, מבלי לכבות את המנוע, ונתן לו מכה ששברה את אפו. ואולם, כשנתבקש להסביר כיצד בדיוק הותקף, לא מסר הסבר חד משמעי. מחד, הדגים כי עמד מול הנאשם, כשהנאשם חבק את גופו בזרועו, ונגח בו. מאידך, אמר שנתן לו מכת אגרוף: "הוא נגח בי, נתן לי מכה עם אגרוף, אני כבר לא זוכר" (עמ' 6 ש' 27). המתלון שב ותיאר כי כשפקח את עיניו כבר היה ליד הכיור, לשם הובילו אותו כדי שישטוף את פניו. כשנשאל על אופן התקיפה שוב, ענה: "הוא בא אלי וחביק אותי" (עמ' 7 ש' 7). בחקירתו הנגדית אמר: "נדמה לי עם הראש, אני זוכר שהוא חבק אותי ככה. עם הראש הוא שבר לי. אחר כך כשהוא שחרר אותי אני פתחתי את העיניים ואני על יד הכיור" (עמ' 11 ש' 10), אך לאחר מכן אמר: "עם היד, עם הראש, מה זה משנה? (עמ' 10 ש' 31). במקום אחר טען לפתע כי הנאשם רץ אחריו: "עם הראש ועם היד, עם הכל. הוא רץ אחרי. מה זה משנה? הוא שבר לי את האף" (עמ' 11 ש' 7), זאת בניגוד לגרסתו הראשונה לפיה הנאשם ירד במהירות מהמלגזה, ניגש אליו והיכה אותו בו במקום. העמימות בנוגע לפרטים הבסיסיים של העבירה מעוררת קושי, שהרי יש הבדל רב בין נגיחה ובין אגרוף, והתקבל הרושם כי המתלון אינו יודע אל נכון, כיצד נשבר אפו.

8. יבגני, אף הוא לא ידע לומר כיצד בדיוק תקף הנאשם את המתלון. בתחילה, הדגים תנועת חניקה והעיד כי הנאשם "תפס אותו מהגרן נתן לו מכה שבר לו אף" (עמ' 15 ש' 30), ובכך שונה גרסתו מגרסת המתלון שלא העיד על חניקה. לאחר מכן, נשאל האם הנאשם נגח, או נתן מכת אגרוף, והשיב: "היה כזה דבר אבל אני לא זוכר. לא זוכר ממש מה היה שם, זה היה לפני כמה שנים ואני לא זוכר כבר. מה אני זוכר אני אמרתי" (עמ' 19 ש' 22).

9. הנאשם העיד כי היה עליו להוביל במהירות סחורה למקרה, בנסיעה לאחר על המלגזה, ובכל פעם נאלץ לעצור ולצפור בשל הרשת שפרשו המתלון ובנו. לדבריו, ביקש שיזו את הרשת הצידה, ולאחר מספר פעמים, אמר להם "כבר כמה פעמים זה אפשר", אך הם צחקו, והעליבו אותו בשפה הרוסית, במלים חריפות עד כדי כך שלא ניתן לחזור עליהן. בשלב זה, ירד מהמלגזה, ניגש למתלון, והחל לנסות לחטוף מידי את הרשת, על מנת לזרוק את הרשת על הרצפה ולהמשיך לנסוע. לפי תיאורו: "אנחנו שנינו היינו נרגשים ותפסנו אחד את השני לחזה. ומספר אנשים שעבדו אתנו באו אלינו בריצה על מנת להפריד בינינו. משהו סיכל את הרגל שלי, נתן לי מכה מאחורה ואנחנו נפלנו והחזקנו אחד את השני בחזה ונפלנו ביחד. הפרידו בינינו אחרי שאנחנו נפלנו. אני קמתי, הוא קם. כשאנחנו נפלנו אז נשבר לו האף והתחיל לרדת לו דם" (עמ' 28). הנה כי כן, הנאשם לא התכחש לכך שהוא זה שיזם את ההתגוששות, ולצד זה הכחיש כי הכה את המתלון וידע לומר במדויק מתי הבחין כי המתלון נחבל.

10. הן המתלון והן יבגני העידו כי המתלון נפל בעקבות המכה באפו. המתלון אמר כי נדמה לו שנפל, אך לא ידע להסביר מה גרם לכך, שכן התעלף והתעורר כשכבר היה עם יבגני ליד הכיור (עמ' 11 ש' 13). המתלון לא שלל את האפשרות לכך שהנאשם עצמו נפל יחד עמו (עמ' 11 ש' 16). יבגני אף הוא העיד כי המתלון מעד ונפל כשנתקל בשיני המלגזה שנותרו מוגבהות מעל לקרקע (עמ' 16 ש' 11), אך לא נתן תשובה ברורה לשאלה האם הנאשם נפל עמו (עמ' 19 ש' 33). לדעתי, שעה שישנן ראיות טובות לכך שהמתלון נפל והוא לא שלל את האפשרות לכך שאף הנאשם נפל עמו, ושעה שהוא ויבגני לא ידעו לומר באופן חד משמעי כיצד היכה אותו הנאשם, לא ניתן לשלול את גרסת הנאשם לפיה החבלה נגרמה כתוצאה מן הנפילה בעת ההתגוששות, ולא כתוצאה ממכה ישירה ומכוונת.

11. יש לזכור כי בראשית האירוע, היו חילופי דברים בוטים ומעליבים שאף המתלון נטל בהם חלק, כפי

שאישר בחקירה הנגדית (עמ' 10 ש' 17), וכפי שהעיד אף יבגני (עמ' 15 ש' 29). לטענת הנאשם, המתלונן הטיח בו גידופים וקללות שהדעת אינה סובלת, וההתרשמות היא כי במילותיו הקשות תרם המתלונן להסלמת האירוע.

12. בשלב השני של האירוע, היכה המתלונן את הנאשם במכת אגרוף בעינו, וגרם לו חבלה של ממש. המתלונן טען בתוקף כי פעל מתוך הגנה עצמית כיוון שהנאשם עמד להכותו שוב (עמ' 7 ש' 11), אך קשה להתעלם מכך שעל פי כתב האישום, הוא זה שהתקרב אל הנאשם ופתח מחדש בדברי עימות. המתלונן העיד כי לא התכוון להתקרב אל הנאשם, אלא עבר שם באופן מקרי (עמ' 12 ש' 8; עמ' 13 ש' 15), ואולם לפי עדות יבגני, הוא (המתלונן) התקרב אל הנאשם וקילל אותו (עמ' 18 ש' 8).

13. אם לא די באמור, עולה קושי גם לגבי תיאור התקיפה עצמה, בשלב השני של האירוע. מחד, המתלונן העיד כי הנאשם ישב על המלגזה ורצה להכותו, לכן התכופף ובתוך כך השיב לו מכת אגרוף (עמ' 7 ש' 12-13). מאידך, העיד כי ברח, והנאשם רדף אחריו: "אני ברחתי ועשיתי שתיים שלוש סיבובים והוא רדף אחרי עד שבני לא תפס אותו..". (עמ' 7 ש' 24), וכן: "בני עצר אותו כשהוא רדף אחרי" (עמ' 9 ש' 5). לעומת דבריו אלה, יבגני לא תיאר כל מרדף: "הנאשם יושב על המלגזה אומר לו לא מספיק קבלת? הוא אמר את זה לאבא. ואבא שלי אמר לו גם משהו בחזרה, וזה ירד מהמלגזה הרים יד. אבא שלי נתן לו מכה בחזרה" (עמ' 16 ש' 3).

14. מול הסתירות בין גרסאות עדי התביעה, מסר הנאשם גרסה סדורה גם בנוגע לשלב זה של האירוע, ועולה כי הוא הותקף בעודו יושב על המלגזה, כפי גרסתו הראשונה של המתלונן: "אני נרגעתי, עליתי למלגזה והתחלתי להביא את הסחורה מהרמפה למקרר. סרגיי ויבגני הלכו למחסן לשטוף את הפנים. עברו עשר דקות, רבע שעה, אני עשיתי שלוש-ארבע נסיעות, ובפעם הנוספת אני לקחתי את הסחורה ברמפה ונסעתי ברוורס עם הסחורה, וכשאני נוסע ברוורס אז אני מסתכל אחורה. ובא אלי יבגני מהצד ואמר תעצור רגע. אני חשבתי שהוא רוצה להגיד לי משהו, אני ישבתי במלגזה והסתכלתי אליו כשהוא נמצא בצד. אני לא ירדתי מהמלגזה מפני שאני עבדתי. אני עצרתי על ידו ואנחנו התחלנו לדבר וכעבור כמה שניות אני לא ראיתי שמאחורי יבגני יצא סרגיי ונתן לי מכה ברקה, המכה היתה מאד חזקה. אני אפילו שמעתי בום בראש. אני התחלתי לאט לאט לרדת מהמלגזה תוך כדי שאני אוחז במלגזה...". ושוב, שעה שהנאשם מוסר גרסה אחידה והגיונית, ושעה שגרסאות עדי התביעה רצופות סתירות, אינני מוצאת הצדקה לשלול באופן חד משמעי את דבריו, לפיהם המתלונן הוא שהתגרה בו ותקף אותו בשלב השני, בעודו יושב על המלגזה.

15. על הקושי הראיתי שנוצר כתוצאה מסתירות פנימיות בגרסאות עדי התביעה, ניתן היה אולי להתגבר, אילו הובאו עדויות נוספות שהיה בהן כדי לשפוך אור על ההתרחשות. ואמנם, עולה מעדות המתלונן כי עובדים אחרים נכחו באירוע (עמ' 8 ש' 31; עמ' 9 ש' 29), ואף נמסרו מספר שמות לחוקרי המשטרה (עמ' 10 ש' 3). למרבה הצער, אף אחד מן העובדים לא נחקר.

16. עיון בהודעות הנאשם בחקירתו (ת/4-5) וכן בעימות מול המתלונן (ת/6) מלמד כי בעדותו נותר הנאשם נאמן לגרסתו באשר לאופן ההתרחשות על שני שלביה, ולא מצאתי סתירות פנימיות ממשיות. כך, כבר מלכתחילה טען כי בשלב הראשון לא היכה את המתלונן אלא התגושש עמו עד שנפלו שניהם, ורק בקומו הבחין כי אפו של המתלונן מדמם. בנוגע לשלב השני, תיאר בכל חקירותיו כיצד התקרב אליו יבגני ופתח בדיבור עמו, עת הגיח מאחוריו המתלונן ונתן לו

מכת אגרוף בעין.

17. התביעה ביקשה לייחס לנאשם חוסר מהימנות, בשל טענתו לפיה היה בידי המתלונן חפץ מברזל בשעה שהתקרב לעברו בשלב השני של האירוע, בעוד שחפץ שכזה לא נמצא בזירה. בעניין זה נחקרו העדים באריכות, אך אינני מוצאת כי גרסת הנאשם בלתי מהימנה. אמנם, בחקירתו הראשונה אמר באופן לקוני כי ראה ברזל בידיו של המתלונן (ת/4 ש' 12), אך כבר בחקירתו השנייה, הבהיר שלא ראה ברזל כי אם חשד שהיה ברזל מוסתר בתוך המגבון שאחז המתלונן (ת/5 ש' 21-25). בעדותו, עמד על טענתו לפיה כלל לא אמר את המשפט שנרשם ב-ת/4, ולא היה בידו לקרוא את הודעתו כיוון שאינו יודע לקרוא עברית. כמו כן, שב והבהיר כי לא ראה ברזל במו עיניו. לדעתי, בנסיבות הללו, ולאחר שהתרשמתי כי אכן הנאשם אינו יודע עברית על בוריה, לא ניתן לקבוע כי סתר עצמו. על כל פנים, בעדות הבהיר באופן חד משמעי כי בשום שלב לא טען באופן חד משמעי שראה חפץ מברזל בידי המתלונן, אלא ראה כי הלה החזיק משהו עטוף בנייר מגבון, וחשד שזהו ברזל. לפי עדותו, פנה אל הנוכחים על מנת שיבדקו את העניין בו במקום, אלא שהמתלונן ויבגני עזבו: "ואני ראיתי שהיה לו ביד, אני ראיתי שסרגי החזיק משהו ביד עטוף במגבון רטוב. אני אמרתי לו תראה לי את היד יש לך שם ברזל, אז הוא מיד הכניס את היד לכיס והוא ויבגני יצאו מהמחסן" (עמ' 29 ש' 4-5). בחקירה הנגדית הבהיר שוב, כי לא ראה חפץ במו עיניו אלא מדובר בחשד שלו (עמ' 33 ש' 9-19).

18. התביעה הביאה לעדות את בת זוגו של המתלונן, אך אין מחלוקת שזו לא נכחה בשעת האירוע אלא נזעקה למקום לאחר מעשה, בעקבות שיחת טלפון עם המתלונן. כל שהיה באפשרותה להעיד לגביו, הוא מה שסיפר לה הנאשם, בעת הנסיעה לבית החולים. התביעה טענה כי יש לקבל את עדותה אודות השיחה, בגדר החריגים לכלל הפוסל עדות מפי השמועה, וזאת מכוח סעיף 10(1) לפקודת הראיות, כיוון שמדובר בקרבן אלימות.

לדעתי, בחינת הראיות, מותירה ספק רב באם ניתן לקבל את עדות בת הזוג כראיה לאמיתות תכנה, בנסיבות המקרה דנן. ראשית, עולה קושי בסוגיית "ההזדמנות הראשונה". על פי עדות יבגני, המתלונן הספיק להתלונן אודות האירוע בפני מנהל העבודה, שהורה לו להמשיך לעבוד (עמ' 17 ש' 1), כך ששיחתו עם בת זוגו לא היתה ההזדמנות הראשונה בה התלונן אודות התקיפה. שנית, על פי תיאור הנסיבות, לא ניתן לקבוע כי המתלונן היה במצב נפשי ו/או גופני המצדיק להחשיב את שיחתו עם בת זוגו כהמשך ישיר של האירוע, או שנעשתה תחת השפעה ישירה שלו (קדמי, על הראיות 2009, חלק שני, 589). יש לזכור כי שבירת אפו של המתלונן אירעה בשלב הראשון של האירוע, ואילו נסיעתו עם בת זוגו התרחשה כעבור פרק זמן, כשביני לביני הוא שטף את פניו, שב לעבוד, ובהמשך לכך חידש את העימות ואף תקף את הנאשם. רק לאחר השלב השני של האירוע, לאחר שהופרדו הניצים, הזעיק המתלונן את בת זוגו. שלישית, גם אם תתקבל עדות בת הזוג כראיה לתכנה, עדיין יש לבחון את משקלה (ע"פ 8704/09 באשה נ' מד"י (11.11.12)). לדעתי, במקרה דנן לא ניתן לייחס לעדות בת הזוג משקל רב, בשים לב לפערים בין גרסאות המתלונן ויבגני, ובשים לב לכך שבת הזוג אימצה את הגרסה המנקה את המתלונן מכל אשמה, אף מעבר למה שעלה מעדויותיהם שלהם. בנוסף, עלה מעדות יבגני כי בשעת הנסיעה ברכב לבית החולים, שוחחו השלושה על שאירע, כך שעולה חשש כי חל זיהום בגרסת בת הזוג.

19. במהלך המשפט נטען מספר פעמים מפי עדי התביעה כי התקיים פער כוחות משמעותי בין המתלונן ובין הנאשם, שהוא אדם גדול גוף, והיה בעברו מתאגרף. אינני מתעלמת מן העובדה שאכן הנאשם הוא בעל גוף, אך לפי

עדותו עסק באגרוף בהיותו נער צעיר, ומאז חלפו עשרות שנים (עמ' 35 ש' 1). בנוסף, הנאשם העיד כי מעולם לא היה מעורב בפלילים וזוהי הפעם הראשונה בה הוא מעיד בבית המשפט (עמ' 28 ש' 6), כך שהניסיון לציירו כאדם אלים מטבעו, אינו מוצדק.

כאן יש לשוב ולהזכיר כי לצד החבלה החמורה שספג המתלון, אף הוא גרם לחבלה ממשית בעינו של הנאשם, כך שנראה כי לא היה מפוחד עד מאד. למעשה, לא ניתן לקבוע איזה משני מעשי התקיפה ההדדיים שאירעו כאן היה חמור יותר, שהרי בשני המקרים המדובר בחבלות משמעותיות באזור הפנים. נראה כי הפער בין תוצאת התקיפה המיוחסת לנאשם ובין זו שביצע המתלון הוא מקרי לחלוטין, ובעניין זה חשובה עדות המתלון שאישר כי היכה את הנאשם בעצמה רבה, עד כדי כך שלאחר המכה ידו שלו כאבה (עמ' 12 ש' 33).

20. כאמור לעיל, התביעה טוענת כי בשלב השני של האירוע, פעל המתלון מתוך הגנה עצמית. ואולם, מעבר לכך שבשל סתירות משמעותיות בין עדי התביעה אין בידי לקבוע כי הנאשם נהג בשלב זה בתוקפנות, הרי עולה כי לא הוא זה שחידש את העימות. אזכיר שוב, כי גם על פי ראיות התביעה המתלון נלקח לשטוף את פניו עם יבגני, ואילו הנאשם המשיך לעבוד על המלגזה. משום מה, במקום לשמור על מרחק בטוח, בחר המתלון לשוב ולהתקרב אל הנאשם, למרות שלטענתו ספג חבלה חמורה קודם לכן. לא זו אף זו, עלה כי המתלון אף גידף את הנאשם, כך שקשה לקבל את טענתו לפיה פעל בהיסח הדעת. כשהסלימה הסיטואציה שוב, בחר לתת לנאשם מכת אגרוף מכוונת וממוקדת בעינו. התנהלות המתלון וטיב המכה שנתן, מעלים ספקות באשר למימד ההגנתי שבמעשה, בשים לב לתנאים להתגבשותה של הגנה עצמית, כפי שנקבעו בע"פ 9062/12 חבה נ' מד"י (16.10.14). כידוע, באותו עניין נקבעו 6 תנאים מצטברים שרק בהתקיימם עשויה לחול הגנה עצמית, ובין היתר יש להראות כי האדם "לא נכנס לאירוע בהתנהגות פסולה". תנאי זה לא התקיים במתלון בענייננו.

מסקנות

21. כל הקשיים שמנתי, אינם מאפשרים לקבוע כי הוכח מעבר לכל ספק סביר שהנאשם נגח באפו של המתלון או נתן לו מכת אגרוף חד צדדית, וייתכן בהחלט כי השבר באפו של המתלון נגרם כתוצאה מהתגוששות הדדית. בנסיבות אלה, לא ניתן להרשיע את הנאשם בעבירה של חבלה חמורה.

מעבר לקושי שנוצר בשל הסתירות בעדויות התביעה, אני מוצאת כי נסיבות המקרה בכללותו אינן מצדיקות התייחסות לחבלה החמורה שנגרמה למתלון, תוך התעלמות מהתנהלותו התוקפנית של המתלון, שתרם רבות להתרחשות. כמובן, עדות הנאשם עצמו מחייבת לקבוע כי ביצע עבירת אלימות, אשר ניתן ללמוד עליה מתוך החבלה שנגרמה, אלא שיש לעשות כן במסגרת מה שהוכח, ותוך מתן ביטוי למעורבות המתלון. לפיכך, ולמרות החבלה שנגרמה, אני סבורה כי המקרה הולם הרשעה לפי סעיף 191 לחוק העונשין, בעבירה של תגרה, אשר במהלכה נגרמה אותה חבלה חמורה. אציין כי כבר נקבע שעבירת התגרה עניינה בתקיפה הדדית - מנקודת מבט אובייקטיבית (קדמי, על הדין הפלילי, דיונון, תשס"ו-2006, חלק רביעי עמ' 2118), והדברים משקפים היטב את מכלול האירוע שלפניי.

22. למען הסר ספק, אבהיר כי הגם שלצורך נוחיות הדיון קבעתי כי ניתן לחלק את האירוע לשני שלבים, הרי

מבחינה עובדתית ומשפטית, המדובר באירוע מאוחד, שהתרחש כל כולו בתוך פרק זמן קצר, הנמדד בדקות. לאור זאת, אני סבורה כי על מנת להכריע מה היה טיבו של האירוע ומה מידת אשמתו של הנאשם, מתחייבת נקודת מבט כללית על ההתרחשויות במלואה. בהקשר אחרון זה, ומאותו הטעם, אינני מוצאת הצדקה לריבוי העבירות בכתב האישום, המהוות ניסיון להפרדה "אטומיסטית" בין חלקי האירוע, שתוצאתה היא כפילות מיותרת. מהותו של האירוע היא באלימות שנקט הנאשם במהלך ההתרחשויות כולה, ומתוך מבט כולל אני מוצאת כי לפנינו תגרה.

23. כידוע, בהתאם להוראת סעיף 184 לחסד"פ, רשאי בית המשפט להרשיע אדם בעבירה שונה מזו שבה הואשם, ככל שאשמתו בה נתגלתה מתוך הראיות, ובלבד שניתנה לו הזדמנות סבירה להתגונן מפניה. נקבע בהלכה הפסוקה כי הסמכות אינה מותנית בעתירת התביעה (ע"פ 807/99 מד"י נ' עזיזיאן (8.12.99)), אלא העניין מסור לשיקול דעתו של בית המשפט. בענייננו, הזהרתי את הנאשם כמפורט לעיל, כי בית המשפט עלול להרשיעו בעבירה של תגרה, לפיכך הוכשרה הדרך להרשעה בעבירה זו.

24. אני ערה לכך שהרשעת הנאשם בעבירה של תגרה, יש בה כדי להביע דעה על מעשי המתלונן, אך אין בכך כדי לשנות מעמדתי הנשענת על ניתוח הראיות ועל המסקנות אליהן הגעתי באשר לחלקו של הנאשם.

אציין כי הבחירה בדרך זו של הרשעת הנאשמים בעבירת תגרה, חלףעבירת אלימות אחרת (שבנוסח כתב האישום), איננה צעד חריג, והיה ראוי לפעול כך בנסיבות המקרה דנן, גם אילו הוכח מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם אמנם נגח או נתן מכת אגרוף באפו של המתלונן, במהלך האירוע ההדדי. במקרים רבים, בהם נחשף בית המשפט להתרחשויות שהיתה בעלת מאפיינים של הדדיות, נפסק כי על בית המשפט לפנות אל מהות האירוע ולתת ביטוי לעובדה שאין המדובר בתקיפה שנעשתה בחלל הריק (לשם הדוגמא, ניתן לראות: ת.פ. 7520/08 מד"י נ' קובלסקי (3.10.11); ת.פ. 2722/07 מד"י נ' חגואל (12.9.10); ת.פ. 3174/09 מד"י נ' חג' (27.4.11); ת.פ. 17454-09-13 מד"י נ' גברילוב (3.2.16); ת.פ. 9737-04-15 מד"י נ' זירדיקר (25.9.17); ת.פ. 2996/05 מד"י נ' דראק (23.11.06); ת.פ. 8568/04 מד"י נ' לוי (11.7.05); ת.פ. 2161/09 מד"י נ' מיקא (15.9.10); ת.פ. 7116/08 מד"י נ' טמסיט (27.6.10); ת.פ. 830-10-17 מד"י נ' בן אבו (5.7.18)). ואם כך הוכרע באותם מקרים חרף קיומן של ראיות טובות לעבירת האלימות שביצע הנאשם, קל וחומר שכך יש להכריע בענייננו שבו עלו קשיים משמעותיים בנוגע למעשה התקיפה מצד הנאשם.

25. בשולי הדברים אזכיר כי הצדדים נחלקו ביניהם בשאלה האם החבלה דנן נכנסת לגדר חבלה חמורה, אם לאו. בעניין זה טען הנאשם שאין להחשיב סטיית מחיצת האף כחבלה חמורה כיוון שאין דינו של סחוס האף כדין עצם מעצמות הגוף. לאחר בחינה, נדמה כי הדעה הרווחת היא שגם סטייה של מחיצת האף נחשבת כחבלה חמורה, שכן יש בה כדי לגרום מום של קבע וחוסר נוחות (ראו למשל: עפ"ג (מח' מרכז) 23813-08-18 מד"י נ' ליברמן (22.1.19); ת"פ (מח' ים) מד"י נ' פלוני (4.3.18)), ת"פ 51930-07-17 מד"י נ' חממי (23.1.19)). ואולם, אינני מוצאת צורך להכריע בסוגיה זו, שהרי מהותה של החבלה אינה מהווה יסוד מיסודותיה של עבירת התגרה בה יורשע הנאשם.

26. מכל הטעמים שפורטו, ובהתאם לסמכותי מכוח סעיף 184 לחסד"פ, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של תגרה לפי סעיף 191 לחוק העונשין, אשר במהלכה נגרם למתלונן שבר סטייה של מחיצת האף.

ניתנה היום, ח' אייר תשפ"א, 20 אפריל 2021, במעמד הצדדים